

ОТ ЧЕРНО ДО ЕГЕЙСКО МОРЕ – ПЪТУВАНЕ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

**Слънчев бряг – Несебър – Поморие – Бургас – Малко Търново
– Одрин – Ерикли - Бургас**

5 дни – 4 нощувки

1 ден

08,30 – Тръгване от Сл. бряг

09,00 Пристигане в Несебър – разходка , свободно време

Архитектурно-историческият резерват Несебър се намира в Стария град и представлява полуостров, дълъг около 850 м. и широк 350 м. Старият град е обявен за архитектурно-исторически резерват с национално значение с постановление № 243 на Министерския съвет от 18.07.1956 г.

През 1983 г. ЮНЕСКО го включва в Списъка на паметниците на Световното културно наследство.

Несебър е един от най-древните градове на Европа, основан преди 3200 години. През античността градът е наричан Месамбрия, през Средновековието Месемврия, а по-късно - Несебър. За вековната история на Стария Несебър свидетелстват множеството археологически находки. Голяма част от тях могат да бъдат разгледани в Археологическия музей на Несебър, който се намира в началото на полуострова. В отделни зали на музея е проследено съществуването на града по времето на траките, Римската и Византийската империя и българската държава.

По време на цялото си съществуване градът винаги е бил ограждан от крепостни стени, останки от които са запазени и до днес. Първите крепостни стени са построени от траките през VIII в.пр.Хр., след това през V в.пр.Хр. гръцките колонизатори също строят крепостни съоръжения. След като римляните завладяват Месемврия, също използват крепостните стени. Периодът, през който Месемврия е под управлението на Византийската империя, е време на активна строителна

дейност (V в.н.е.). От този период е най-добре запазена крепостната стена около градската порта. По време на ранновизантийската епоха е издигната крепостна стена и на югозападния бряг, която е запазена и до днес.

След като Римската империя мести столицата си в Константинопол, а християнската религия става официална, в Месемврия започват да се строят много християнски храмове.

От периода XI - XIII в. е църквата „Свети Стефан“ или Новата митрополия. По план църквата представлява трикорабна базилика, изградена от каменни блокове и тухли. Изографисана е през 1599 г., в нея са изобразени над 1000 фигури в 258 композиции. В църквата са запазени оригинален по стил рисуван иконостас от края на XVI в. и резбован архиерейски трон и амвон от края на XVIII век. Църквата не е действаща и е превърната в музееен обект. Обявена е за архитектурно-строителен паметник в брой 41 на Държавен вестник от 1964 г. Намира се в близост до амфитеатъра на Несебър.

В близост до нея се намира недостроената църква „Свети Йоан Алитургетус“ от XIV в. Храмът е пострадал сериозно от земетресение през 1913 г., а днес е обект със свободен достъп. През 1964 г. получава статут на архитектурно-строителен паметник на културата с национално значение.

В центъра на Стария Несебър се намира един от най-добре запазените храмове от Средновековието - църквата „Христос Пантократор“. Храмът е строен през XIII - XIV в. и има правоъгълна форма. Обявен е за архитектурно-строителен паметник на културата с национално значение в брой 41 на Държавен вестник от 1964 г.

Друга църква музееен обект е храмът „Свети Спас“. Тази църква е строена през 1609 г. със средствата на богат несебърски гражданин. През XVII век е изографисана, а в пода ѝ дълги години е била съхранявана надгробната плоча на византийската принцеса Матаиса Кантакузина Палеологина, която сега е изложена в Археологическия музей в града. Храмът е обявен за архитектурно-строителен паметник на културата през 1964 г.

Разхождайки се из Несебър, туристите могат да видят и останки от ранновизантийски терми (бани). Баните са строени през VI в., а до края на VIII в. са били използвани според основното си предназначение, след което са преустроени и се използват за жилищни и стопански нужди. В непосредствена близост до тях се намира друга църква - „Света Параскева“. Строена е през XIII - XIV в. и има изключително интересна архитектура. Обявена е за архитектурно-строителен паметник на културата през 1964 г.

Централната църква на някогашна Месемврия носи името на Св. София, така както е било и в столицата на Византия Константинопол. Наричана е още Старата митрополия. Дължината на храма е 25,50 метра, отвътре е бил измазан с хоросан и стенописан, а целият под е бил покрит с мозайка от малки разноцветни камъчета. Базиликата е била изградена в края на V и началото на VI век. Сегашния си вид тя е придобила в началото на IX век. Обявена е за архитектурно-строителен паметник на културата с национално значение през 1964 г. В близост до нея при разкопки през

1968 г. е открита църквата „Свети Димитър“, от която са запазени стълбовете, поддържали купола на храма.

Според различни предания в Несебър е имало около 40 църкви, а днес има данни за 23 от тях. Освен църквите, превърнати в музейни обекти, в Стария град могат да бъдат видени още няколко реставрирани и в добро състояние храма. „Свети Йоан Кръстител“ е построена през X век. В нея има запазен ктиторски портрет от XIV в. Обявена е за архитектурно-строителен паметник на културата с национално значение в брой 41 на Държавен вестник от 1964 г. Храмът „Свети Архангели Михаил и Гавраил“ е с богата външна украса. Обявен е в брой 41 на Държавен вестник от 1964 г. за архитектурно-строителен паметник на културата. На северния бряг на полуострова са останките на базиликата „Богородица Елеуса“, строена е през VI в., а според исторически сведения е била и част от манастирски комплекс. Днес църквата е реставрирана и частично консервирана. Обявена е за архитектурно-строителен паметник на културата от 1964 г.

Освен Археологическия музей, на територията на полуострова се намира и Етнографският музей на Несебър. Експозицията му е разположена във възрожденската къща Москояни. Къщата е типичен представител на несебърската жилищна архитектура, строена е през 1804 г. и е била собственост на богат несебърски търговец. В музея са представени предмети и вещи от бита и занаятите на жителите на Несебър, както и традиционни местни носии.

12,00 Обяд в гр. Несебър

13,30 Пристигане в Поморие, разглеждане, св. време

Кога точно е основано Поморие засега е трудно да се установи. Откритите преди няколко години останки от древно селище (3100 г.) са наводнени и е трудно да

бъдат изследвани. Има писмени данни, че в средата на VI в.пр.Хр. аполонци изграждат на северния край на Бургаския залив фруриона Анхиалос.

Точното местонахождение на тази крепост засега не е установено, но се налага хипотезата, че тя е била разположена в морето североизточно от днешния град в район, наречен гремизма (руина).

Стратегическото разположение на полуострова в центъра на големия Бургаски залив определя и неговата по-нататъшна съдба. В периода I в.пр.Хр. – I в. От Хр. Анхиало вече е център на стратегия (област) в Одриското царство.

С превръщането на Тракия в римска провинция започва периода на най-голям разцвет на Поморие. В местността Палеокастро (стара крепост) се изгражда един от най-големите по територия антични градове по нашите земи под името Улпианон Анхиалеон.

Главно военно и търговско пристанище на западното Черноморско крайбрежие, Поморие по думите на Амиан Мерцелин е “Велик град”. Въпреки многобройните нападения на варварски племена, градът успява да задържи своето първенстващо положение до 740 г. от Хр., когато вследствие на природен катаклизъм е разрушен и днес неговите останки се намират под морското ниво.

При възстановяването му градът е изграден върху терен, на който и днес се намира старата градска част. През цялото Средновековие Поморие запазва своето положение като главен транспортен търговски и военен център на Причерноморска Тракия. Това е и причината градът да стане “ябълката на раздора” между България и Ромейската империя. Вследствие на редица военни операции по суша и море, най-

известната от които е битката при река Ахело от август 917 година, при която армията на ромеите е унищожена от войските на Симеон Велики, градът е ту в пределите на България, ту на Ромейската империя.

Анхиало е един от последните градове на Балканския полуостров, завладени от турците. Производството и търговията със зърно, вина, риба, дървен материал и други земеделски произведения, които имат главно значение за просперитета на града, постепенно се изместват от един непознат до X в. от Хр. поминък – солодобива. В периода XV – XIX в. Анхиало е един от двата най-големи солодобивни центрове в Османската империя (другият е Солун)

Въпреки общия упадък на черноморските градове по време на турското робство, при Освобождението Анхиало все още е главен град на Причерноморска Тракия. Редица обективни и субективни причини обаче довеждат до неговия упадък. Построяването на първото съвременно пристанище в съседния Бургас, както и опожаряването на Поморие, са главните от тях. На 30 юли 1906 година Анхиало е в руини.

През 1934 г. Анхиало е преименувано на Поморие. До наши дни градът се развива като важен производител на сол, вина и други земеделски произведения, основен републикански център за балнео и морелечение. Общинският музей и галерия са разположени в основно реконструираната сграда на някогашната “изгоряла гимназия” (паметник на архитектурата).

15,00 Посещение в Музея на солта

Музеят в Поморие е единственият в България и в Източна Европа специализиран музей за производството на сол чрез слънчево изпарение на морската вода.

През 2012-2013г. е реализиран проект „Поморие – туристическа атракция – град на солта, древна история и традиции“ с безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Регионално развитие“ (2007-2013г.). Благодарение на този проект, Поморийските солници и Музея на солта се превръщат в целогодишна туристическа атракция.

Целите на проекта са да се популяризира и съхрани нематериалното културно наследство на древно Анхиало, да се съхранят солниците като недвижим паметник на културата. Предвидени са средства за цялостно благоустрояване на Музея и района около него, както и различни иновативни способности за привличане на туристи.

Музеят представя древната анхиалска технология за производство на морска сол. Той се състои от експозиционна зала и 20 дка действащи солници. Разполага с уникална колекция от снимки от началото на миналия век, проследяваща развитието на солодобива в района, стари топографски карти, макети и автентични соларски съоръжения и инструменти. Интересни видеофилми могат да се видят с помощта на съвременни аудио-визуални средства.

Музеят на солта е включен в 100 - те национални туристически обекта, предлагат се брошури сувенири и др.

Солниците към музея произвеждат сол по същия начин, както това е ставало в древността. Посетителите могат да видят "на живо" всички технологични операции, да разговарят със соларите за тънкостите на занаята, да усетят автентичната атмосфера на миналото.

В Поморие, древният Анхиало, морска сол се добива от незапомнени времена.

Според българските историци, солниците са съществували още преди основаването на града (около V век пр. Р Хр.). Многовековният опит се е предавал от бащи на синове.

Музеят на солта се намира в района на стария град, на тясната ивица между Поморийското езеро и солниците, непосредствено зад стадиона и санаториума на Министерството на здравеопазването.

17,00 Отпътуване към Бургас – настаняване в хотел, св. време, вечеря, нощувка

2 ден

9,00 Закуска

10,00 Разглеждане на гр. Бургас

Самото наименование "Бургас" съдържа корена "бург", който е съставна част в имената на редица световноизвестни градове: Хамбург, Йоханесбург, Питсбург и т.н. Коренът "бург" в европейските езици произхожда от латински и в тях е придобил значението "град". В езиково отношение произходът на името Бургас идва от старогръцкото "пюргос" /"пиргос"/, което означава "кула".

Цялата история на Бургас е свързана с морето. Самото месторазположение на града, обиколен от трите страни с вода, е първопричина за неговото възникване и развитие. През 18-ти век Бургас за първи път е забелязан от европейците, всъщност това е било най-важното пристанище на юг от Балкана. Една морска карта от 1854 г. дава първата информация за градоустройственото планиране на града, който е заемал площ от 420 хил.кв.м. В епохата на Българското национално възраждане се оформили националните идеологии и стремежи към създаване на българско училище и православно-християнски храм. От Цариград в Бургас пристигат учени българи, които създават бургаската община. Това са Димитър Бракалов, Стефан Жечков, Никола Камбуров, Яни Русалиев, Георги. Джелепов.

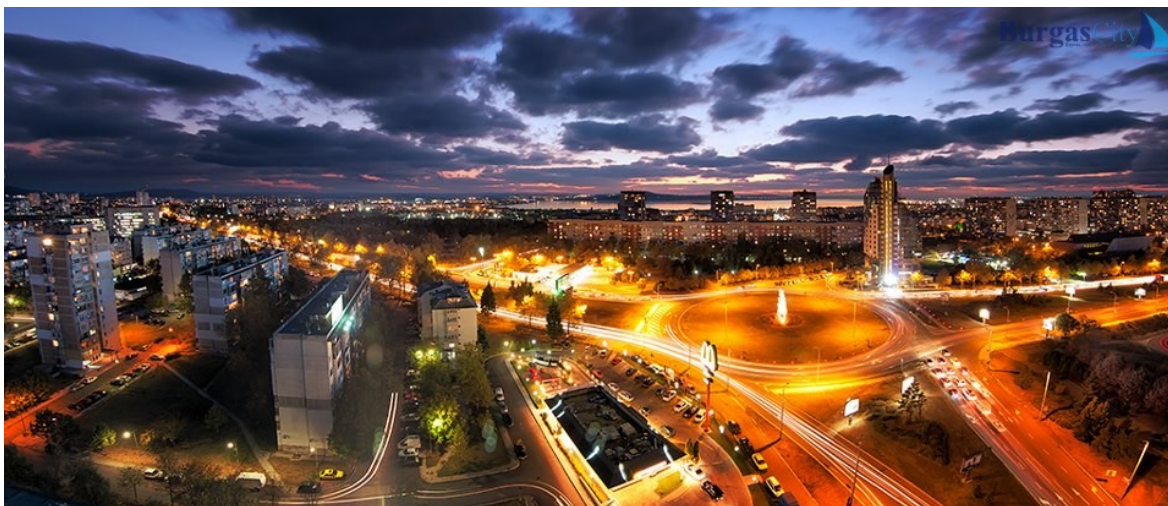
В предосвободителния период в Бургас е имало само гръцко училище. Българското училище и църква се откриват в родния ни град през 1868 г. На 6.02.1878 г. Бургас е освободен от отряда на полковник Лермонотов. Руската войска е посрещната от цялото гражданство, духовенство и намиращите се в града чуждестранни консули. На 07.02.1878 г. е била организирана новата администрация - първата българска градска община. Архитектурният пейзаж на града е печален: кални улици, разхвърлени здания за пристанищни складове, полусрутени къщи. През 1891 г. е утвърден първият градоустройствен план на Бургас. Обособяват се 289 квартала, не са забравени и зелените площи - оформят се и 7 градини. Към така очертания град през 1912 г. се присъединява нова част от подарените земи на благотеля Александър Георгиев Коджакафалията.

Бургас бързо нараства през първото десетилетие на настоящия век. Започва изграждането на централната част с хубава приморска градина, общински градини, голямо казино на моския бряг - 1938 г., общински хали - 1926 г., търговска палата. За развитието на бургаското пристанище от голямо значение е довършването на жп-линията Бургас - Ямбол. През първите десетилетия на новия век градът претърпява ускорено развитие в индустрията, банковото дело, в просветата и културата. Създават се 151 индустриални предприятия: Фабриката за захарни изделия и растителни масла на Аврам Чалъовски, Големите Български Мелници на Ив. Х. Петров, сапунената фабрика "Камбана", фабрика за рибни консерви и др. Учредяват се и много банки, създава се и Търговската палата.

Просвещението също търпи развитие, първото основно училище се разделя на две: мъжко и девическо, в 1905 г. се открива Търговската гимназия, а в 1925 г. - Държавното Механо-Техническо училище. Интересът към миналото по нашите земи довежда до създаването на Археологическо дружество "Дебелт" - 1925 г., което се занимава с проучването, съхранението и издирването на материали с историческа стойност. По-късно това дружество се превръща в музей. През втората половина на XX век гр. Бургас се превръща в мощен промишлено-стопански център, туристически регион с международна известност. Непосредствено след Освобождението в Бургас се основава общинска библиотека през 1888г.

Едва към 1890-94г. се мярка нещо, наподобяващо на читалище, стая намираща се на ул."Александровска" с няколко стола и маса, върху която са подредени вестници. В началото на 20ти век, когато се увеличават училищата, интелигенцията сериозно се залавя с основаването на просветно читалищно дружество "Деятелност", имащо за цел образованието на младо и старо. През 1926г. се основава бургаското читалище "Пробуда". Разширението на читалищната дейност в Бургас настъпва значително по-късно. Създават се читалище "Л.Каравелов", "А.Георгиев", "А.Златаров". Развива и библиотечното дело. Открива се нова читалня на библиотеката в тогавашното градско казино. През 1937г. библиотеката е разполагала с 11000 книги, със списания и вестници. С бърз темп растат ежедневно книгите, притежание на библиотеките в града. През 1925г. се създава археологическо дружество "Дебелт". През 1931г. музеят включвал археологически, етнографски и нумизматичен отдели.

Днес Бургас е един от най-големите градове в страната. Разположен е на брега на Черно море, в Бургаския залив, на 400 км от София и 130 км от Варна. Бургас е административен център на едноименната област. Населението на града е над 230 000 души.

Бургаското пристанище е най-голямото товарно пристанище в страната. На 10 км североизточно от града се намира летището, което извършва международни полети.

Климатът на Бургас, силно повлиян от морето, е умереноконтинентален, със средни летни температури от 26.4 С, а средната температура на морската вода през лятото е 24,7 С.

Близостта до морето и равнинният характер на района е причина той да е населен още от древността. Най-ранните находки в региона се отнасят към бронзовата и ранната желязна епоха. Много са и археологическите находки от тракийския период (IV в. пр.н.е). В района на Бургас са се водили едни от големите битки на българската държава с Византийската империя. Победите на хан Тервел (VIII в.) при Анхиалското поле през 708 г. и на хан Кардам (управлявал 777 г. - 802 г.) при карнобатската крепост Маркели през 792 г. утвърждават българската държава.

По време на османското владичество градът се развива като просветен и духовен център. През XVIII в. пристанището на Бургас вече се е превърнало в най-голямото на юг от Стара планина. Бургас е освободен от османско владичество на 6 февруари 1878 г. Градът претърпява силно индустриализиране и модернизиране в началото на XX в.

Наред с добрите си транспортни връзки, излаза на море, развита промишленост и едновременно с това съхранена история, Бургас днес е и привлекателна дестинация за туристите. Градът и регионът предлагат разнообразни възможности за туризъм - морски, културен туризъм с множеството музеи и културни обекти, балнео и СПА, орнитоложки, винен туризъм и др.

Повече за историята на града и други любопитни факти туристите могат да научат в експозициите на Регионалния исторически музей на Бургас, които са разположени в няколко сгради. В историческата експозиция са изложени снимки, документи за най-новата история на Бургас - след 1878 г. до 70-те години на XX в. В археологическата експозиция на бул. „Алеко Богориди“ № 21 са изложени археологически находки от Праисторията и Средновековието.

Със специална колекция експонати е представена историята на корабоплаването по Черно море още от средата на II хил. пр.Хр. Тук посетителите ще научат повече за историята на Бургас по време на Първото и Второто българско царство и падането на града под османско владичество.

Катедралният храм „Св. св. Кирил и Методий“ също е сред най-посещаваните обекти в града. Храмът е строен в периода 1897-1907 г. по планове на италианския архитект Рикардо Тоскани (1857-1929). На стъклописа на главния вход са изобразени братята Кирил и Методий. Църквата е обявена за архитектурно-строителен паметник на културата с национално значение в брой 18 на Държавен вестник от 1979 г.

До катедралния храм „Св. св. Кирил и Методий“, в къща от средата на XIX в., е разположена етнографската експозиция, представяща културата и бита на Бургас в миналото. В музея се намира най-богатата колекция от традиционни костюми от всички етнографски групи в Бургаско, показани са уникални ритуални костюми от XIX в., характерни за Бургаския край. Тук посетителите могат да научат повече за традиционни български ритуали като коледуване, лазаруване, нестинарство и др. Близо до храма е и площад „Тройката“ - също приятно място за разходка.

Разнообразието на птици в бургаските езера и настоящото състояние на флората и фауната по Южното Черноморие е представено в природонаучната експозиция.

В къща музей „Петя Дубарова“ посетителите могат да се докоснат до живота и творчеството на най-младата поетеса на България. Петя Дубарова е родена на 25 април 1962 г. в Бургас и въпреки че прекъсва живота си, когато е на 17 години, остава в историята на българската литература с невероятния си поетичен талант. Родната ѝ къща е превърната в музей, който отваря врати за посетители на 7 август 1995 г. В музея е направена възстановка на стаята на младата поетеса - изложени са ученическата ѝ униформа, бележникът ѝ, както и богат снимков материал. Музеят играе ролята и на културен институт. От 1984 г. съществува литературният конкурс на името на поетесата, като в него могат да участват млади творци от всички жанрове. От 2003 г. се провежда летен workshop, в който участват най-добре представилите се на литературния конкурс, канят се и лектори. Музеят е домакин на множество изложби, литературни четения, представяния на книги и др.

Бургас е културен център на региона, което личи от активната дейност на Бургаската опера, драматичния театър „Адриана Будевска“, и Държавния куклен театър - Бургас. Многобройни са и галериите в града. В реставрираното Морско казино край морската градина също се провеждат множество културни мероприятия. Морската градина е подходящо място за разходка и отмора. Тук се намира и летният театър на града, където се провеждат разнообразни концерти и постановки.

Мостикът на Бургас е едно от любимите места за разходка на жителите и гостите на града. Изграден е през 1936 г. и се намира в близост до казиното.

В парк „Езеро“ (на входа на морската градина) е изграден велопарк с три различни нива на трудност, а за търсещите повече адреналин е изградено специално трасе за т.нар „dirt jumping“ - дисциплина в колоезденето, при която се преодоляват изкуствено направени от земна маса скокове (бабуни), като във въздуха се изпълняват редица атрактивни фигури.

През летния сезон Бургас се превръща във фестивален център. От няколко години в града се провежда Фестивал на пясъчните фигури - скулптори от цял свят се включват в направата на пясъчните фигури, за които се използват тонове пясък. Фигурите са обвързани с темата на фестивала, която всяка година е различна.

Spirit of Burgas е безспорно фестивалът, донесъл международна известност на Бургас и България. Фестивалът се провежда от 2008 г. през август месец и събира на няколко сцени световноизвестни музиканти от различни стилове.

Градът е домакин и на множество литературни, музикални и фолклорни фестивали, като кулминацията им традиционно е през летния сезон.

Като голям икономически, културен и туристически център, в Бургас могат да се намерят разнообразни възможности за нощувка – луксозни хотели, малки уютни семейни хотелчета, квартири, къщи за гости. Нощният живот, особено през летния сезон, също предлага много възможности – дискотеки, барове, казина. Освен по централните улици на Бургас, заведения има по крайбрежието и в Морската градина. Близко до Бургас са други морски градчета като Черноморец, Поморие, Несебър и Созопол, в района има и множество къмпинги.

13,00 Обяд в Бургас

14,00 Отпътуване за Малко Търново

15,00 Пристигане в Малко Търново

Малко Търново се намира в централната част на Странджа планина. През града минава европейският път E87. В непосредствена близост е ГКПП Малко Търново. Малко Търново се намира на 76 км южно от гр.Бургас и на 5 км от границата с Република Турция. Населението му наброява 3 527 жители.

Разположен в карстова котловина, обградена от високи гористи възвишения, градът е единственият на територията на централна българска Странджа. На запад от М. Търново се издига най-високият връх на българска Странджа – Голямо Градище (709 м.н.в.).

По-старо име не е запазено, въпреки че селището съществува още през античността (IV - III в.пр.Хр.). Тук е имало металургичен център, числящ се към територията на Бизия (дн.грВизе в РТурция), последната столица на тракийските царе.

Голям прелом в културно и икономическо отношение настъпва през 330 г., когато император Константин премества столицата на империята от Рим в Константинопол. По този начин Странджа от периферна планина се оказва в непосредствена близост до новия стопански, икономически и културен център. Като най-близко и мащабно средище за добив на руда, планината поема цялото снабдяване с метал за нуждите на новата столица. Само на територията на община Малко Търново са открити около 70 древни рудника, а в околностите на самия град – четири пещи за топене.

В района на града са открити редица паметници – мегалити, могилни некрополи, антични сгради, крепост, разкриващи важното значение на селището през тракийската и римска епохи. В открит в м.Мишкова нива четиристранен мраморен жертвеник се говори за старото рударство в този край. Този паметник и редица

други следи свидетелстват, че около Малко Търново се е намирало средището на римската металодобивна индустрия в Странджа.

В сегашния си вид град Малко Търново възниква през 1628 г. През първите два века силно развитие получава скотовъдството, което е основен поминък за населението чак до началото на XX век.

Посещение на музея в града.

Историческото и етнографско богатство на града и региона е добре представено в обектите на Историческия музей в Малко Търново.

Музеят е създаден през 1983 г. под името „Музеен комплекс Странджа“, а от 2002 г. е реструктуриран в Общински исторически музей и до днес е единственият културен институт на територията на Странджа планина. Експозиционната площ е разположена в четири странджански възрожденски къщи – паметници на културата, които са принадлежали на богати търговски фамилии от края на XIX век.

Към Историческия музей в Малко Търново функционира и килимарска работилница, където се предлагат демонстрации на тъкане на автентичен стан.

16,00 Отпътуване към Одрин / пресичане на границата на ГКПП Малко Търново/

18,00 Пристигане в Одрин – настаняване в хотел, св. време, вечеря, нощувка

3 ден

09,00 Закуска

10,00 Обиколка на Одрин

Одрин е столицата на Източна Тракия. Този град винаги е бил много важен. Траките го наричат Ускудама. Бил е първата столица на тяхното Одриско царство. Малко преди новата ера в него влизат победоносните римските легиони. Император Адриан издига на мястото на древното селище нов град и му дава своето име — Адрианопол. Следват периоди на възход и упадък. През Средновековието Византия и България многократно воюват за него. Османските турци го превземат през 1369 г.. Тяхна столица е до падането на Константинопол през 1453 г., но дори и след това е като втора столица на тяхната огромна империя. Много султани предпочитат да я управляват от Одрин. Между 1700 и 1750 г. той е четвъртият по големина град в Европа с население 350 хил. души.

От античността до днес Одрин и околността му са преживявали повече от 15 големи битки и обсади. Тук българските войни са извоювали много велики победи. Още през VIII век хан Кардам разбива голяма византийска армия край неговите стени. Хан Крум го превзема в 813 г. През септември 914 цар Симеон влиза победоносно в града, а в 921 след обсада Одрин отново се предава на Симеон и е включен в границите на България. На 15 август 1002 г. цар Самуил превзема града и го разграбва.

Особено важна за европейската история обаче е битката при Адрианопол на 14 април 1205! Тогава цар Калоян разгромява тежко въоръжената рицарска армия на Латинската империя и пленява императора ѝ Балдуин I. В чест на тази победа гражданите на Одрин издигат български знамена над крепостта.

В новата история огромно значение има обсадата на Одрин по време на Балканската война (1912-1913). Гарата Караач е първият бомбардиран от въздуха обект със стратегическа цел в световната история. Прави го български самолет на 29 октомври 1912 г. На 13 март 1913 считаната от много западни военни специалисти за непревземаема крепост е овладяна с неотразим щурм от победоносните български войски! Днес честваме тази дата като ден на Тракия.

Централният площад на съвременния град е заобиколен от три имперски джамии – Селимие, Уч Шерефели и старата джамия Талат Паша Булвари.

Ще започнем нашата обиколка от най-голямата гордост на Одрин - джамията Селимие. Според някои тя превъзхожда по-хубост и внушителност дори Света София! Призната е за едно от най-високите постижения на ислямската архитектура. Храмът е дело на прочутия Мимар Синан (1490 – 1588), главен архитект на няколко султана, оставил след себе си около 400 джамии, мостове, медресета, хамами, акведукти, фонтани и т.н.. Селимие джамия е върхово постижение в творчеството му. Според легендата архитектът получил вдъхновение за този шедьовър докато гледал майчините си коси. Така той измайсторил чудни плетеници на всичките 384 тесни прозорчета на джамията по подобие на нейните плитки. Куполът на Селимие е с височина 44 метра и диаметър от 32 метра. Издигнат е върху 8 мраморни колони. Джамията на Селим II е с идеални пропорции и е от типа ротонда без опори във

вътрешното пространство. Нейните 70-метрови минарета са изящни, неразделна част от архитектурния силует на сградата и са най-високите в Турция със своите 70 м. Оригиналната джамия е имала 1000 прозорци, но след това един е зазидан заради вярването, че 999 е магическо число, а и защото изказа на това число на турски звучало по-величествено отколкото думата за 1000.

След кратка почивка се отправяме към българската църква „Свети Великомъченик Георги“. Намира се в североизточната част на града. Някога тук е била една от големите български махали. Основите на храма са положени на 23 април 1880 г. и е завършен същата година. Изграден е на площ от 320 м² и представлява трикорабна псевдобазилика, просторна и с висок таван в характерен за късното българско Възраждане стил. Първоначално богослуженията са се извършвали на гръцки език, но под натиска на българската общност това бързо се променя и започва да се служи на български език.

За съжаление следват години на разруха. През 1951 г. църквата затваря врати. Богослужения вече не се извършват и сградата постепенно започва да се руши. През това тежко време тя е поддържана на доброволни начала от един от малкото местни потомствени българи - родолюбецът Филип Чъкърък.

Възстановеният храм е тържествено открит и осветен на 9 май 2004 г. в присъствието на множество български и турски официални лица от Русенския митрополит Неофит.

В края на деня ще направим приятна разходка до още една архитектурна забележителност от международно значение. В Одрин са запазени и още се използват няколко изящни стари моста над реките Марица, Тунджа и Арда.

19,00 Одрин - вечеря, нощувка

4 ден

09,00 Закуска

След закуска продължение на програмата в Одрин. Посещение на втората българска църква. Храмът „Св. Св. Константин и Елена“ се издига в квартал „Киришхане“, в югозападната част на града. Построен е през 1869 година в навечерието на учредяването на Българската екзархия със средства на българската общност.

Църквата представлява трикорабна псевдобазилика с разгърната площ от 600 кв. м. Стените са изработени от смесена каменно-тухлена зидария в стила на православната архитектура от онова време. Два реда колони поддържат дървения таван и покрива, а над притвора в западната част са издигнати емпориите на две нива.

След Балканските войни 1912–13 година и масовото изселване на българите от Югоизточна и Беломорска Тракия църквата „Св. Св. Константин и Елена“ остава безстопанствена и постепенно започва да се руши. Няколкократно е била обект на иманярски набези, а в края на 80-те години на миналия век е опожарена и разграбена. Реставрирана е през 2008 г.

В Археологическия музей на Одрин може да се видят ценности от тракийско и римско време, като в градинката пред него е изложен истински тракийски долмен. Към музея е добавена и красива сбирка на ислямското изкуство.

Интерес в Одрин представляват още изградената от римляните крепостна стена с добре запазената Македонска кула, старата гара Караач (1890 г.), днес ректорат на Тракийския университет, както и затворническата кула от Средновековието, наречена още „Одринската кула“. Символ на града е историческата Покрита чаршия. Пострадала силно от пожар преди три десетилетия, днес тя е изцяло възстановена. В нея се помещават магазини и занаятчийски работилници.

Ще приключим програмата в този забележителен град с посещение на малко известния, но изключително интересен и оригинален Музей на здравето. Лекарствата тук са приятната музика и ромоленето на водата.

13,00 Обяд в Одрин

14,30 Отпътуване за Ерикли / спирка в Кешан за почивка/

17,00 – Пристигане н Ерикли

Ерикли е все още малко известен и почти непознат турски курорт. Очаква го изключително бъдеще. Разполага с третия по дължина пясъчен плаж в Турция след тези в Патара и Сиде. Разстила се край живописния залив Сарос в североизточната част на лазурното Егейско море. Околностите му, покрити с борови гори, са изключително красиви! И никак не е чудно, че в Източна Тракия ги наричат „Изгубеният рай“.

Настаняване в хотел, свободно време, вечеря, нощувка

5 ден

09,00 Закуска

Възможност за почивка на разкошният плаж на Ерикли или екскурзия до древния Енез.

Енез/на български Енос , на гръцки- Айнос/, разположен на югоизточния бряг на река Марица, точно там където водите и срещат Егейско море. В Античността градът тук носел името Аинос и бил един от важните пристанища на Източна Тракия на източния бряг на Еврос. Градът се споменава от Омир и Херодот в техните произведения . Смята се , че градът е основан от колонизатори от Митилини/остров Лесбос/ и Киме около 7 век преди новата ера. През 375 година преди христа, по време на Пелопонеските войни градът взема участие на станата на Атина и е член на Атинския морски съюз до 345 година преди новата ера. От 341 година пр.н.е. принадлежи на династията Аталиди от древния град Пергамон, столица на Пергамското царство . Енос преминава в ръцете на Рим, след като последният цар от династията Атлус III – наречен с прякор Лудия, завещава цялото си царство и богатство на Римската империя. В късната Античност градът е столица на провинция Родопи и епископски център. Според древният хроникьор Прокоп император Юстиниан строи голямото укрепление и градските стени. На мястото на древният Акропол днес се намира едно средновековно укрепление, принадлежало на генуезката фамилия Гатилузио, която го управлявала от 1376 до превземането му през 1456 от войниците на османския Султан Мехмед Завоевателя. В 1912 година по време на Балканската война Енос е превзет от българската армия. Градът е крайна точка на линията Мидия — Енос, територията, която според Лондонския мирен договор Османската империя отстъпва на страните от Балканския съюз и България, но няколко месеца по-късно е коригирана линията с договора от Букурещ 1913 и градът е върнат на Турция.

Запазеният и реставриран Акропол на Енез се издига на височина 25 метра над нивото на морето и реката, кацнал на хълма – пазещ спомени от славни времена на преминалите през областа народи, разкриващ прекрасна, спираща дъха гледка към Егея и делтата на Марица и приканващ за една романтична среща на залез слънце, когато от тук може да се наблюдава един от най-красивите залези на Егейско море.

Разглеждане на останките от Крепостта и църквата „Света София“ - „Премъдрост Божия“.

След превземането на града от османските турци по заповед на Султан Мехмед Завоевателя, епископската църква е превърната в джамия – носеща неговото име ФАТИХ-завоевател. Тя се намира в юго-източната част на Акропола и има внушителни размери за времето си 21 на 38 метра, без апсидата и съперничи на много църкви, построени в Константинопол по същото време. За съжаление голяма част от църквата, превърната в джамия е разрушена от голямо земетресение през 1965 г. и все още не е напълно реставрирана, но общината на града се надява да осигури достатъчно средства за реставрирането на обекта, част от Европейското и Световно културно наследство.

Разглеждане на останките от параклиси и малки църкви в района на крепостта и пристанището. Разглеждане на некропола Ташалтъ и гробницата на Хас Юнус Бей.

Византийският манастир и църквата са превърнати през 1456 в гробница на Юнус баба –командир на флота на Османската империя. Разглеждане на останки от древния римски път Виа Егнатия и мостове над Марица и притоците и , останки от крепосните стени около пристанищата. В древността Енос е известен като „двойното пристанище”- едното разположено на морето, другото на реката. До средата на XIX век, когато устието на реката при Енос е затлачено от наноси, долното течение на Марица се е използвало за речен транспорт, като при по-голямо пълноводие по нея е можело да се стигне до Пловдив и дори до Пазарджик .

Свободно време, вечеря, нощувка в Ерикли

6 ден

08,00 Закуска

09,00 Разходка с корабче из залива Сарос

След закуска се отправяме към пристанището. Заливът Сарос се намира в най-североизточната част на Бяло (Егейско) море между полуостров Галиполи и устието на р. Марица. Отдалечен от индустриализираните райони, той е изключително чист, красив и живописен, с пясъчни плажове и лазурно море. Благоприятните морски течения го правят много подходящ за гмуркане, уиндсърфинг, риболов и други водни спортове.

Обитаван е от над 243 вида риби и други водни животни, поради което може да се оприличи на един своеобразен естествен аквариум. През 1970 г. световно известният океанограф Жак-Ив Кусто го посещава със своя кораб „Калипсо“ и го нарича „северното Червено море“. И наистина през 2001 година се случва нещо много интересно. В залива се появяват видове риби, характерни за Червено море. Една от тях е „АНТИАС“, в червено-жълти цветове, с опашка във формата на полумесец. Другата е „ЗЕБРА“ – черна, с бели ивици. Тази новина бързо се разпространява и прави интереса към Сарос още по-голям.

Нашата разходка ще продължи до 13.00 часа и ще приключи с вкусен рибен обяд на борда.

13,00 Отпътуване за Бургас

ЦЕНА: 380 лева

Цената включва:

- *транспорт с лицензиран туристически автобус/мини бар,видео,топли напитки/**
- *5 нощувки със закуски в хотел 3* в Бургас, Одрин и Ерикли**
- *екскурзоводско обслужване по маршрута**
- *медицинска застраховка –асистънс с покритие 5000 евро**

Цената не включва:

- *Вечеря в хотела или в ресторант в града – по избор**
- *Организирана Рибна вечер около 30 евро /според избора на менюто и включена жива музика/**
- *Разходи от личен характер**
- * екскурзия до древния Енез и Националния парк Гала - 10 евро**
- * разходка с корабче по залива Сарос – 20 евро**

Екскурзията се осъществява при минимален брой туристи-20 човека